

Klára Mojžíšková

Kvinta A, Gymnázium Blansko, příspěvková organizace

15 let

mojkla26s@gymbk.cz

Mgr. Lenka Suchá

Próza: Větvička na sněhu

2 strany

Mojžíšková

Klára Mojžíšková

Větvička na sněhu

Zhluboka jsem se nadechla a opřela se o kuchyňskou desku. Konečně jsem byla připravená. Vzpomněla jsem si, co se mi honilo hlavou, když jsem tady stála naposled, a hořce jsem se usmála.

Ten večer jsem chtěla upéct jablečný koláč. Nějaká jablka nám ve sklepě ještě zbyla od podzimu a já jsem chuť tohoto koláče milovala skoro tak, jako pečení samotné. Dneska se mi ale hlavou honily jiné myšlenky, než potěcha z pečení. Zlobila jsem se na sestru, že si bez dovolení půjčila moje náušnice a jednu z nich ztratila. A můj bratr mě navíc dneska celé odpoledne otravoval, takže jsem se zase nic nenaučila. Pomyslela jsem na všechny pololetní písemky, co mě zítra čekají a měla jsem strach a vztek zároveň. Podívala jsem se do okna přede mnou a lehce se pousmála na svůj odraz. Pak jsem sama sebe politovala. „ Máš to opravdu těžké. Tolik školy, úkolů, spousta povinností, které musíš dělat. Období pololetních písemek je samo o sobě příliš. Navíc ti otravní sourozenci a okolí, které ti nerozumí. Ty dvě nány ze školy, které ti ztrpčují život a on, který si tě pořád nevšímá.“ Potřásla jsem hlavou, abych všechny tyto myšlenky zaplašila, v duchu jsem si dodala odvahy a ujistila se, jak jsem dobrá, že to všechno zvládám. Pak jsem se pustila do koláče. A tentokrát se obzvlášť povedl!

Dalšího rána jsme vyrazili na svah. Byla sobota a já jsem se moc těšila. Vystoupila jsem z lanovky a připnula jsem si ke snowboardu druhou nohu. Nebe bylo bez mráčků a sluníčko krásně svítilo. Z chutí jsem se rozjela. Byla to úplně první jízda. Sjezdovka byla krásně upravená a já nabírala na rychlosti. Do tváře mě šlehal syrový vítr a slunce trhalo mlhy v údolí. Jela jsem krajem kolem lesa, kde se jezdí úplně nejlíp. Cítila jsem se skvěle. Sníh přede mnou byl bílý jako, nu, jako sníh. Jen támhle, kousek od hrany mého snowboardu jsem zahlédla nějakou větvičku. Neměla jsem už čas změnit směr, ale nijak zvlášť mě to netrápilo. Nebyla velká, i když větší, než se předtím zdálo. I přesto jsem na ni najela v klidu. Dodnes mě tato bezstarostná jízda straší ve snech. A pak? Nevím, jak přesně proběhl pád, ale letěla jsem z kopce dolů. Cosi mě praštilo do hlavy, v ruce mi tepala ostrá bolest. Nějak nešikovně jsem se přetočila a už jsem sjížděla po bříše neovladatelně dolů a moje ruka za sebou nechávala krev, která rychle obarvovala bílý sníh do šarlatova. Celé tělo jsem měla jako v ohni, ale náraz, který následoval, vše přehlušil. Marně hledám, jak jej slovy popsat, protože na něco takového slova prostě nestačí. Ruce, nohy, hlava, záda, pak i břicho. Nebyla jsem skoro schopna se nadechnout. Ale moje tělo se pohybovalo pořád dál. Další nárazy, další bolest. Cítila jsem, že ztrácím vědomí a byla jsem za to vděčná, protože to otupovalo moji bolest. Lehce a vděčně jsem se poddala zlatavým šmouhám, které se nakonec sjednotily v milosrdnou tmou. Cítila jsem, že přicházím k sobě a nebyla jsem za to ráda. S vědomím přicházela i bolest. V krku jsem měla hrozný sucho a ke každému nádechu jsem se musela nutit. Jen nerada jsem otevřela oči. Něco začalo protivně pípat. Přiběhla ke mně jakási žena. „ Julie, Julie, slyšíš mě? Jsem sestra Brigita, mám tě tady na starost. Jestli mě slyšíš, mrkni, prosím.“ Nechápala jsem ji. Proč bych jí nemohla odpovědět? Pokusila jsem se tedy říct, že ji slyším. Ale hrozná bolest v obličeji mi dala poznat, že je to špatný nápad. Důrazně jsem tedy mrkla. Usmála se a řekla: „ Přivedu pana doktora, on ti řekne co a jak.“ Potom odešla. Primář byl už postarší muž s rezignací v očích, ale docela ochotně mi vysvětlil, že jsem při pádu vjela do lesa a potloukla se snad o každý strom, co tam byl. Řekl, že mám zlomené obě nohy v kotnících, poškozený jeden z obratlů, rozdrčené prsty a hluboký šrám na pravé ruce, zlomená dvě žebra a mnoho menších zranění v obličeji i všude jinde. Navíc jsem byla mnoho hodin v kómatu.

Zavřela jsem oči. Jak jen je toto možné?! Jedna malá větvička! Hlavou mi proběhlo, že nestihnu písanky. Klasifikují mě vůbec? A co soutěž v gymnastice, na kterou jsem tolik dřela?

A koncert, kde mám hrát na housle? Pak jsem tyto myšlenky zaplašila. Byly to malicherné starosti. Ale budu moct vůbec ještě chodit.? Hýbat s prsty? Nejradši bych se rozplakala, ale každý nádech byl pro mě utrpením, takže pláč jsem radši vynesla. Pokusila jsem se znovu zaplout do hlubin spánku či bezvědomí, ale jako naschvál se mi to nedařilo. Takže jsem obdobně chmurnými myšlenkami strávila ještě mnoho času.

Následující týdny pro mě byly nesnesitelné. Nemohla jsem se ani hnout, ale stejně mě všechno bolelo. Veškerá léčiva neutlumila celou bolest a už vůbec ne obavy klíčící v mé mysli. Absolvovala jsem ještě několik operací, ale zlepšení bylo pramalé. Trvalo týdny, než jsem byla schopna vůbec mluvit. Rodiče i sourozenci mě chodili často navštěvovat a já se na jejich návštěvy vždycky těšila. Nikdo mi nic nevyčítal, jen mě litovali. Abych se nenudila, předčítali mi z knih, vyprávěli, co je nového, vyřizovali pozdravy od vzdálenějších členů rodiny. Byla jsem za to neskutečně vděčná, protože jinak mi čas plynul příliš pomalu a dny splývaly v jedno. Když jsem konečně byla schopna promluvit, první slovo šlo právě mojí rodině. „Děkuju.“ Všichni jsme měli slzy v očích. A ač to zní neskutečně, po dalších týdnech jsem mohla hýbat rukama. Začaly mi všemožné rehabilitace a já se novu učila chodit. Bylo to náročné, ale nakonec jsem to, ne sama, ale se svou rodinou, dokázala. Chodila jsem sice pomalu a s berlemi, ale přece.

A teď stojím sama a bez berlí u kuchyňské linky a chci upéct svůj oblíbený jablečný koláč. Zní to bláznivě, ale rok s rokem se sešel, bude pololetí a já spotřebovávám jablka z podzimu. Pocuchám bratrovi kučeravé vlasy a řeknu mu, ať rozklepne vajíčka. Já se zatím podívám do okna na svůj odraz, usměju se a to ještě zvýrazní bílou jizvu na tváři. Ani mě to moc nemrzí. Pomyslím si, jak moc mě změnila jedna malá větvička. Na těle, ale i ve smýšlení. V odrazu zahlédnu i bratrovu tvář. Ta větvička mi ukázala, co je v mém životě důležité a kolik toho беру jako samozřejmost. Napadlo mě před tím být vděčná za rodinu, za to, že chodím...? „Děkuju ti,“ zašeptala jsem k Bohu, ve kterého jsem nikdy předtím nevěřila.

